

Старість

Олександр Лан

На молоду зелену парость
схиляє чоло сива старість.
Трясется костур у руках,
і спина корчиться кощава,
і шерхне мова неласкава
в сухих пергаментних губах.

Дмухне дихання передбурі —
і молодь струнко затремтить,
а в стариганів – брови хмурі,
як біль, гострішають щомить.
Німіють кволі чоловічки
погаслих вицвілих очей, —
і стигнуть сльози гаряче,
як віск розтопленої свічки.

Нехай на ранковім крилі
злітає день, як юний захват:
їх погляд падає на захід,
їх корінь глибоко в землі.
Цвітять, зривайтесь в невідоме,
зелені серцем, та з низин
не руште тих, що від грози
впадуть, як зім'ята солома.
Не піднімайте їхню тінь,
не кличте зоряну глибінь,
бо вже сухі, трухляві кості
не затремтять і в високості.